

ботятъ и даватъ всичко за насъ войниците, а ти като работишъ, за кого давашъ спечеленото. Била си въ болница, ако не си тамъ ще бждешъ другаде; ако не си ти, ще бжде друга, но все ще има кой да се грижи за насъ раненитъ и болнитъ.

— Не, не съмъ виновна, че те обичамъ — нашепвамъ вътре въ душата си и пуцамъ златнитъ зърна въ земята. Отъ тѣхъ ще изникнатъ весели, свежи стебла и всѣко зърно ще даде стотици... А отъ умрѣлитъ по голитъ чукари и пролѣтата кръвъ, какво ще се роди? Мигъръ-обединение и свобода... Не виждамъ, не виждамъ никакви плодове отъ тѣхнитъ жертви. Въ душата ми настава нѣкаква бъркотия и почвамъ да губя съзнание. Пакъ видѣхъ образа му и неговата ржка стисна моята, азъ се наведохъ да цѣлуна устнитъ му и се сгромолясахъ въ браздата.

— Елга! Елга! Какво ти е? — завика надъ мене Людмила и ме запригрѣща. — Какво ти стана?... Боже мой!.. ти не биваше да дохождашъ съ насъ.

Чувахъ като на сънъ нейнитъ викове, безсилна бѣхъ да си отворя очитъ и проговоря.

— Отъ слънцето е... Тя отдавна не се е излагала не неговитъ палящи лъчи — чувамъ тихия, но изплашенъ гласъ на тати.

— Татко, донеси малко вода, па да я пренесемъ на сѣнка. — Отнесоха ме и водата ме освежи. Главата ми лежеше надъ Людмиленитъ колена, а татко бѣше колѣничилъ до насъ и държеше ржката ми. Въ очитъ имъ имаше уплаха и сълзи.

— По-добре ли ти е, Елга!

— Да, да по-добре ми е... — изправихъ глава и седнахъ по удобно. Така изведнажъ ми се зави свѣтъ... — излъгахъ азъ. — Та нали и отъ преумора ми дадохъ единъ месецъ отпускъ да си почина... Слънцето ми подействува, бѣхъ отвикнала отъ него. Вашитъ страдания, мжкитъ и неволитъ събрани въ душата ми, отъ напластенитъ ужаси на войната ме убиватъ, убиватъ...

— Ехъ, дъще! Каквото си направимъ сами и нашиятъ Богъ не може да ни го направи. Сега ще понисаме тяжеститъ на войната, тяжеститъ на побѣдата и